

תקריב" מה שלא כתוב בעולה.

תניא נמי הכי כטעם זה, דתניא:

רבי אומר: כתיב [ויקרא כב יח]: "איש איש מבית ישראל ... אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו לה", לימד הכתוב שהכל באין בשותפות, ולא סילק הכתוב אלא מנחה שנאמר בה "נפש".

אמר רבי יצחק:

מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה "ונפש כי תקריב"? (8)

אמר הקדוש ברוך הוא: מי דרכו להביא

מנחה, הלוא עני, מעלה אני עליו כאילו

הקריב נפשו לפני.

אמר רבי יצחק:

מה נשתנית מנחה שנאמר בה המשה מיני טיגון [כל מה שיש בו שמן נקרא טיגון] (9) הללו, דהיינו: מנחת סולת, מחבת, מרחשת, חלות ורקיקין שבמנחת מאפה תנור?

משל למלך בשר ודם שעשה לאוהבו סעודה, ויודע בו שהוא עני, אמר לו המלך: עשה לי מן חמשה מיני טיגון כדי שאהנה ממך [כדי שתקובל בהם לפני].

## הדרן עלך המנחות והנסכים

מעשה הקרבנות], שהרי אם לא כן תיקשי למה נזכרו רק חמשה מנחות והלוא יש גם מנחת נסכים; ומזה נראה, שאין לשון טיגון נופל אלא על דבר שמטגנים אותו או אופים אותו אם יש בו שמן, אבל מה שיש בה שמן ואין אופים אותו אין נקרא "טיגון", ולכן מנחת נסכים שהיא עולה כליל על המזבח אין אופים אותה, אבל מנחת סולת שהיא נאכלת אופין אותה עשר עשר חלות.

8. ביארו התוספות, שאם לא נכתב כן אלא ללמד על מנחה שאינה באה בשותפות היה לו לומר "איש", או לשון אחרת דמשמע יחיד דוקא.

9. נתבאר על פי רש"י ותוספות, שהוקשה להם: הרי מנחת סולת ומאפה תנור אין מטגנים אותם.

ולכאורה נראה להוכיח מכאן שמנחת הסולת צריכה אפיה נראה בזה במשנה למלך בהלכות